

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.152 van 9 december 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HERBOTS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die België is binnengekomen op 15 december 2006, in het bezit van een paspoort met visum, diende op 25 januari 2007 een aanvraag tot verblijf in als echtgenoot van een rechtmatig in het Rijk verblijvende Ghanese vrouw.

1.2. Op 24 juli 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

1.3. Bij brief van 11 december 2007 bracht een ambtenaar van de stad Antwerpen de echtgenote van verzoeker op de hoogte van het feit dat geen ‘attest voldoende huisvesting’ kon worden afgeleverd, daar de woning waar zij met haar echtgenoot verbleef niet voldeed aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit volgens artikel 5 van het decreet houdende de Vlaamse Wooncode.

1.4. Een ambtenaar van de vreemdelingendienst van de stad Antwerpen stelde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 26 mei 2008 schriftelijk op de hoogte dat verzoeker een medisch getuigschrift had overgemaakt.

1.5. Op 12 augustus 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 11 september 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...) In uitvoering van artikel 11, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk (...) toegelaten tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet.

REDEN VAN DE BESLISSING : (1)

De betrokkene voldoet niet meer aan de volgende voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, § 2, eerste lid, 1°, van de wet):

Bewijs aansluiting ziekteverzekering werd niet overgemaakt.

Negatief attest van voldoende huisvesting overgemaakt op 11/12/2007. Op 16/11/2007 werd een technisch onderzoek ter plaatse uitgevoerd door een afgevaardigde van de stad Antwerpen. Uit dit onderzoek bleek dat de woning niet voldoet aan de gewestelijke normen omwille van een aantal technische gebreken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. (...)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. De rechtspleging.

De Raad stelt vast dat verzoeker zowel de nietigverklaring als de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert. In het kader van de behandeling van de vordering tot schorsing die, in toepassing van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eventueel kan uitgebreid worden tot de behandeling van het verzoek tot nietigverklaring, is niet voorzien in aanvullende besluiten. Het besluit, dat verzoeker op 20 november 2008 indiende, dient bijgevolg als een niet voorzien procedurestuk uit de debatten geweerd te worden.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld,

aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Gegrondheid van het beroep.

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en stelt hij dat de bestreden beslissing foutief gemotiveerd is en in strijd is met de regels van behoorlijk bestuur. Hij benadrukt dat hij nooit werd ingelicht over het feit hij tegen het tijdstip van de verlenging van zijn verblijfskaart moest zorgen voor een bewijs waaruit kon afgeleid worden dat hij in regel was met de ziekteverzekering of voor een attest van voldoende huisvesting. Hij licht verder toe dat artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in de mogelijkheid, doch niet in de verplichting, voorziet om een vreemdeling die op grond van artikel 10 van dezelfde wet tot een verblijf in het Rijk toegelaten werd een verder verblijf te weigeren omdat deze vreemdeling niet langer voldoet aan de gestelde voorwaarden. Hij betoogt dat het maar redelijk zou zijn en pas van goed bestuur zou getuigen indien men hem op de hoogte had gesteld van het feit dat hij nog documenten diende voor te leggen. Verder benadrukt hij dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet.

4.2. Verweerder werpt op dat verzoekers bewering dat hem nooit zou zijn meegedeeld welke stukken hij diende voor te leggen volstrekt ongeloofwaardig is. Hij wijst er op dat verzoeker immers een medisch attest heeft voorgelegd, document waarnaar het bestuur heeft ge-vraagd op hetzelfde ogenblik dat ook om een bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering en een bewijs van voldoende huisvesting werd verzocht. Tevens stelt verweerder dat uit een brief van de stad Antwerpen blijkt dat de echtgenote van verzoeker op 10 augustus 2007 om een attest van voldoende huisvesting verzocht en dat haar op 11 december 2007 een negatieve beslissing met betrekking tot haar verzoek werd meegedeeld. Verweerder verwijst voorts naar artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin duidelijk is aangegeven dat een vreemdeling geacht wordt over voldoende huisvesting in de zin van de artikelen 10 en 10 bis van de Vreemdelingenwet te beschikken indien hij een door de gemeentelijke autoriteiten afgeleverd attest kan voorleggen waaruit blijkt dat de woning waarin hij verblijft, voor hem en zijn gezinsleden voldoet aan de elementaire veiligheids-, gezondheids- en woonkwaliteitsvereisten die in het gewest waar hij verblijft gelden. Hij benadrukt dat niet kan worden betwist dat verzoeker niet aan deze voorwaarde voldoet, aangezien het attest van woonst dat werd voorgelegd negatief is.

4.3. Artikel 11, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk voor beperkte duur niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden in genoemd artikel 10. Artikel 11, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet staat de minister of zijn gemachtigde toe om met het oog op de verlenging of vernieuwing van een verblijfstitel controles te verrichten of te laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling (nog) voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Uit deze bepalingen kan geenszins afgeleid worden dat de verlenging van de verblijfstitel van een vreemdeling die op grond van artikel 10 tot een verblijf werd toegelaten afhankelijk kan gesteld worden van de vraag of de vreemdeling zelf al dan niet het bewijs levert dat hij nog steeds de in deze wetsbepaling voorziene voorwaarden vervult. Het bestuur kan, met andere woorden, het verdere verblijf aan een vreemdeling weigeren indien het na controle kan aantonen dat een vreemdeling niet meer aan de initieel gestelde voorwaarden voldoet, doch kan niet stellen dat een vreemdeling geen recht op verblijf meer heeft, omdat hij zelf

nage-laten heeft aan te tonen dat hij nog steeds voldoet aan de gestelde voorwaarden. In de mate dat het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd wordt omdat hij geen 'bewijs van aansluiting ziekteverzekering' heeft overgemaakt, werd bijgevolg een foutieve toepassing van artikel 11 van de Vreemdelingenwet gemaakt.

4.4. In tegenstelling tot wat verzoeker nog ter terechtzitting aanvoert, is het niet zo dat het tijdelijk verblijfsrecht dat, overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet, aan een vreemdeling werd toegestaan enkel kan beëindigd worden indien er geen samenwoonst meer zou bestaan tussen de partners en niet in het geval de andere door artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten niet langer vervuld zouden zijn. Dit standpunt vindt immers geen enkele steun in artikel 11 van de Vreemdelingenwet. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 waarbij artikel 11 van de Vreemdelingenwet werd vervangen door de huidige bepaling wordt bovendien verwezen naar het feit dat deze wetsbepaling de omzetting is van artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging dat voorziet dat de lidstaten de verblijfstitel van een gezinslid kunnen intrekken of weigeren te verlengen wanneer de voorwaarden voor de gezinshereniging niet meer vervuld worden of (eigen onderlijning) wanneer de gezinshereniger en zijn gezinsleden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 61*).

Het loutere gegeven dat een vreemdeling, die tot een verblijf werd toegelaten op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, niet langer voldoet aan de voorwaarden (waaronder het beschikken over een voldoende huisvesting) die vervat zijn in dit artikel kan bijgevolg, gedurende de periode omschreven in artikel 11, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aangegrepen worden door het bestuur om te beslissen dat de betrokken vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Uit de memorie van toelichting blijkt echter dat *“elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst”* en dat *“De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moet) worden vermeld”*, dit om te voldoen aan artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG dat door de wetgever als een toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van artikel 22 van de Grondwet beschouwd werd. Noch uit het door verweerder neergelegde administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat aan deze verplichting werd voldaan, zodat verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat de motivering gebrekkig is en er, in casu, een verkeerde toepassing werd gemaakt van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond.

4.5. Er werd een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2008 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend en acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.